

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudkyň Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a Mgr. Hany Ptáčkové v právní věci žalobce **P.N.**, bytem [REDACTED], zastoupeného JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Generálnímu řediteli Vězeňské služby České republiky**, Generální ředitelství Vězeňské služby, se sídlem Soudní 1672/1a, 140 67 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2014, č. j. VS 28/013/004/2014-50/PERS/205,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ze dne 8. 9. 2014, č. j. VS 28/013/004/2014-50/PERS/205, se z r u š u j e pro vady řízení a věc s e v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný j e p o v i n e n zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč, k rukám JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta se sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Vazební věznice Liberec ve věcech služebního poměru ze dne 29. 4. 2014, č. j. VS 12/036/004/2013-9/PERS/200. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku a podle § 51 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), mu byl uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o 10 % na dobu jednoho měsíce. Skutkovou podstatu kázeňského přestupku měl žalobce naplnit porušením § 5 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážci České republiky, bodu 2 písm. c) a n) Všeobecných povinností příslušníků VS zabezpečujících na oddělení výkonu vazby a trestu výkon dozorcí služby uvedené v Dokumentaci pro dozorcí službu Vazební věznice Liberec, a povinnosti uvedené v bodu 12 Popisu služebního místa. Uvedených porušení povinností se měl žalobce dopustit pozdním navedením odsouzených na vycházku a svévolným opuštěním

dozorčího stanoviště, v rozporu se závazným vnitřním pokynem vedoucího oddělení výkonu vazby a trestu – rozpisu vycházek, bez dostatečného služebního důvodu a bez vědomí služebních funkcionářů, když se v době od 11:30 do 12:38 hod. nacházel mimo vězeňskou část vazební věznice ve vězeňské kantýně.

Žalobce nesouhlasil se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s některými jeho námitkami. Námitku porušení všech předpisů uvedených v rozhodnutí žalovaný vypořádal málo přesvědčivým konstatováním. Za irrelevantní pak označil námitku, že žalobce má pracoviště „volné - pohyblivé“ v rámci celé věznice, a v danou dobu byl vybaven přenosným telefonem a radiostanicí. K námitce, že „Závazný vnitřní pokyn VOVVaT – Rozpis vycházek“, je chápán nikoli jako závazný pokyn, ale organizační opatření, jež má doporučující charakter, žalovaný provedl výklad § 5 zákona o služebním poměru. Žalobce přitom závaznost pokynu vedoucího příslušníka nezpochybnil, jen konstatoval, že praxe posunu vycházek byla zcela běžná. Námitku, že opožděný nástup odsouzených na vycházku nezpůsobil žádný škodlivý následek, pak žalovaný odbyl a zřejmě z důvodu důkazní nouze neuvedl, jak lze lidské právo odsouzeného na dodržení denního časového režimu a právo na vycházku ve stanoveném období dovodit z ústavních předpisů.

Dále žalobce uplatnil námitky procesního charakteru. Nesouhlasil se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s jeho námitkou týkající se absence kamerového záznamu ve spisovém materiálu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přiznal, že řízení vycházelo výlučně ze Závěrečné zprávy k anonymnímu podání zpracované oddělením prevence a stížností ze dne 21. 3. 2014, č. j. VS-1263/ČJ-2014-800909-AV. S důkazy, které byly prováděny v rámci šetření tohoto oddělení, a to nejen s kamerovými záznamy, neměl žalobce možnost seznámit se. Nebyla mu dána možnost zúčastnit se výslechů svědků, které probíhaly jen v rámci šetření oddělení prevence. V této souvislosti žalobce odkázal na judikaturu soudů (konkrétně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 05. 2006, č. j. 7 Ca 104/2005 - 26), podle níž je třeba v řízení o služebním poměru při zjišťování skutečného stavu věci vycházet zejména z původních důkazů a je-li možné vyslechnout svědky, nemůže dokazování spočívat pouze v provedených úředních záznamech, ale je nutné svědky vyslechnout, a to i za přítomnosti policisty, s nímž je vedeno příslušné řízení ve věci služebního poměru, aby mohly být svědkům kladeny otázky, a policista tak měl i reálnou možnost vyjádřit se ke skutečnostem, které tito svědci uvádějí

Podle žalobce jsou rozhodnutí vydaná v obou stupních nezákonná, vzhledem k marnému uplynutí dvouměsíční propadlé subjektivní lhůty uvedené v § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru. Skutečnost, že odsouzení byli navedeni později na vycházku, se služební funkcionář dozvěděl ze stížností odsouzených dne 10. 2. 2014 a rozhodnutí o uložení kázeňského trestu bylo žalobci doručeno dne 30. 4. 2014. Žalobce nesouhlasil s tím, že by pro běh subjektivní lhůty byla rozhodující okolnost, že stížnost odsouzených řešilo oddělení prevence a stížností Vazební věznice Liberec, které zpracovalo závěrečnou zprávu až dne 21. 3. 2014. Žalovaný sám v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že služební funkcionář již dne 10. 2. 2014 uložil zmíněnému oddělení prošetřit anonymní podání odsouzeného, jehož předmětem je pozdní navedení na vycházku, které měl zavinit žalobce. K problematice běhu subjektivní prekluzivní lhůty žalobce odkázal na závěr Ústavní soud (sp. zn. IV. ÚS 946/09). Oddělení prevence a stížností není ve vztahu k příslušníkům policejním orgánem, tedy tzv. jiným orgánem, který by postupoval věc služebnímu funkcionáři ke kázeňskému

řešení, ale je přímo orgánem ředitele věznice, který je povinen služebnímu funkcionáři sdělit podezření ze spáchání kázeňského přestupku konkrétním příslušníkem ihned, jakmile má k dispozici informaci takové kvality.

Žalobce navrhoval, aby soud zrušil rozhodnutí vydaná v obou stupních řízení a žalovanému uložil povinnost k náhradě nákladů řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný pouze odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že výše uloženého kázeňského trestu odpovídá porušení služebních povinností. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Z předloženého spisového materiálu soud zjistil následující:

Dne 10. 2. 2014 došla oddělení prevence a stížností Vazební věznice Liberec anonymní stížnost na žalobce, neboť odsouzené dne 6. a 7. 2. 2014 navedl pozdě na vycházku. Oddělení stížností a prevence anonymní stížnost prošetřovalo, v rámci šetření se dne 4. 3. 2014 k věci dotazovalo žalobce. Dne 6. 3. 2014 se dva odsouzení taktéž vyjadřovali k anonymní stížnosti do úředního záznamu. Téhož dne byl v rámci prováděného šetření pořízen úřední záznam o vyhodnocení kamerového záznamu také ke dni 7. 2. 2014, kterým byla monitorována činnost žalobce též od 11:07 do 13:57 uvedeného dne. Podle zmíněného úředního záznamu o vyhodnocení kamerového systému bylo doloženo, že žalobce odsouzené na vycházku navedl o 41 minut dříve s tím, že údaje v knize odchodů a příchodů vězňů a přestávek a střídání dozorcích stanovišť neodpovídají časovým údajům zjištěným kamerovým systémem. Dne 10. 3. 2014 žalobce vypovídal dle § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, k podané stížnosti. Dne 13. 3. 2014 podala vysvětlení V.B., externí pracovnice vězeňské prodejny, která do úředního záznamu uvedla, že žalobce ji dne 7. 2. 2014 navštívil ve vězeňské prodejně, kde setrval asi hodinu v soukromém hovoru.

O výsledku šetření zpracovalo oddělení stížností a prevence dne 21. 3. 2014 zprávu č. j. VF-1263-ČJ-2014-800909-AV. Ve zprávě bylo uvedeno, že anonymní podání bylo prokázáno, a byly v ní shrnuty skutečnosti zjištěné k porušení povinností dozorce. Zpráva se opírala o šetření k realizaci vycházek dne 7. 2. 2014 dle knihy odchodů a příchodů vězňů, po prověření kamerového záznamu, a o úřední záznam o vysvětlení sepsaném s V.B.. Jako navrhované opatření mimo jiné zpráva uváděla zahájení řízení ve věcech služebního poměru se žalobcem. Dne 24. 3. 2014 podalo oddělení prevence a stížností návrh na zahájení řízení ve věcech služebního poměru, vzápětí bylo kázeňské řízení zahájeno.

Oznámení o zahájení kázeňského řízení ze dne 25. 3. 2014 bylo žalobci předáno při ústním pohovoru. Při něm byl žalobce seznámen s tím, že dle závěrečné zprávy oddělení prevence a stížností ze dne 21. 3. 2014 je zde důvodné podezření ze spáchání kázeňského přestupku, kterého se měl žalobce dopustit dne 7. 2. 2014 porušením služební povinnosti tím, že se více než hodinu nacházel mimo dozorcí stanoviště a v důsledku toho nebyl dodržen časový rozvrh dne pro odsouzené. Po seznámení s obsahem oznámení o zahájení řízení byl žalobce poučen jako účastník řízení o svých právech a povinnostech, které vzal na vědomí. Uvedl, že podstata kázeňského řízení mu je zřejmá a k věci se písemně vyjádří, což také učinil.

Rozhodnutím ředitele Vazební věznice Liberec ze dne 29. 4. 2014, č. j. VS 12/036/004/2013-9/PERS/200, žalobci doručeným dne 30. 4. 2014, byl žalobce uznán vinným kázeňským přestupkem popsáním v úvodu rozsudku, za který mu byl uložen kázeňský trest. Ředitel vazební věznice v rozhodnutí uvedl, že s předpisy, ze kterých vyplývají služební povinnosti, byl žalobce prokazatelně seznámen a zjištěné skutečnosti vyplývají ze Závěrečné zprávy k anonymnímu podání ze dne 21. 3. 2013. Žalobce byl s podklady pro řízení seznámen a byl mu dán prostor pro vyjádření. Podle ředitele vazební věznice je z úředního záznamu o podání vysvětlení kantýnské V. B. ze dne 13. 3. 2014 zřejmé, že se u žalobce jednalo o rozhovor u kávy o soukromých záležitostech. Tím měl ředitel Vazební věznice Liberec tvrzení žalobce o řešení připomínek zaměstnanců ohledně sortimentu kantýny za vyvrácené, a proto účelové až nepravdivé. Dále se prvostupňové rozhodnutí zabývalo skutečnostmi, které ovlivnily rozhodování o výši kázeňského trestu. Proti prvostupňovému rozhodnutí o kázeňském přestupku se žalobce odvolal.

Rozhodnutím ze dne 8. 9. 2014 generální ředitel Vězeňské služby České republiky žalobcovu odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil a žalobci nepřiznal náklady právního zastoupení. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se ztotožnil s právním hodnocením ředitele Vazební věznice Liberec, žalobcovy námitky k tomu, že kantýnská si nemusela pamatovat důvody návštěvy, žalovaný uvedl, že byla vyslechnuta asi měsíc po doručení anonymního podání a řádně poučena o povinnosti vypovídat pravdu a o následcích nepravdivé výpovědi, přitom z její výpovědi vyplynulo, že se dne 7. 2. 2014 se žalobcem bavila o soukromých problémech. Žalovaný uvedl, že závazný vnitřní pokyn rozpis vycházky byl závazný. K námitce absence kamerového záznamu ve spisu žalovaný uvedl, že byl využit jen při šetření oddělení prevence a stížností, nikoli při vlastním řízení ve věcech služebního poměru, proto není součástí spisového materiálu. Dále žalovaný odmítl námitky porušení dvouměsíční subjektivní lhůty dle § 186 odst. 9 věta první zákona o služebním poměru. Zmínil přitom jednotlivá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která se k problematice vztahují, a uvedl, že subjektivní lhůta počala běžet až dne 24. 3. 2014, kdy se výsledky šetření pověřeného orgánu vězeňské služby dozvěděl ředitel Vazební věznice Liberec, který je služebním funkcionářem. Doba šetření pověřeného orgánu vězeňské služby vazební věznice k podání anonymní stížnosti ze dne 10. 2. 2014 se do běhu subjektivní dvouměsíční lhůty nezapočítává. Teprve na základě této informace měl služební funkcionář informaci, která měla požadovanou míru určitosti a věrohodnosti a zabezpečila, že řízení o kázeňském přestupku nebylo zahajováno na základě anonymní informace.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházeje přitom ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu podle § 75 odst. 1 s. ř. s., a dospěl k následujícím závěrům.

Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí ve věci kázeňského přestupku příslušníka Vězeňské služby České republiky vydané v řízení o kázeňském přestupku podle zákona o služebním poměru.

V prvé řadě bylo povinností soudu vypořádat se s otázkou, zda bylo rozhodnutí o kázeňském trestu vydáno v zákonné, svou povahou prekluzivní lhůtě. Podle § 186 odst. 9 věta první zákona o služebním poměru *kázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do dvou měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku*.

Nejvyšším správním soudem bylo judikováno (srov. např. rozsudek ze dne 29. 4. 2010, č. j. 4 Ads 166/2009-76, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz), že v zákonné subjektivní dvouměsíční lhůtě musí být příslušníku prvostupňové rozhodnutí o kázeňském přestupku doručeno. V souzeném případě je sporný počátek běhu subjektivní lhůty pro uložení kázeňského přestupku. Pro počátek běhu této lhůty je rozhodující okamžik, kdy se služební funkcionář obeznámil se skutkovými okolnostmi případu v takovém rozsahu, že je možné i předběžné právní hodnocení. Není podmínkou, aby šlo o informaci zvláště kvalifikovanou, vázanou na jiné (např. disciplinární) řízení, nebo že by taková informace musela pocházet jen z určitého zdroje. Postačí, že informace má takovou míru určitosti a věrohodnosti, která zabezpečí, že řízení o propuštění ze služebního poměru nebude zahajováno na základě informací nijak neověřených, nejasných, či zřetelně nevěrohodných (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2003, č. j. 5 A 141/2002-21).

Soud se nemohl se žalobcem ztotožnit v tom směru, že pro běh subjektivní dvouměsíční lhůty pro uložení kázeňského trestu byl rozhodný již den 10. 2. 2014, kdy byla oddělení prevence a stížností doručena anonymní stížnost odsouzených na žalobce, která se týkala pozdního odvedení odsouzených na vycházku. Soud musí dát naopak za pravdu žalovanému, že anonymní stížnost odsouzených na příslušníka vězeňské služby není bez dalšího informací dostatečně určitou a natolik věrohodnou, která by dokládala podstatné skutkové okolnosti pro předběžné právní vyhodnocení, že se jedná o určitý kázeňský přestupek. Teprve v rámci šetření uvedeného oddělení byly zjištěny dostatečně přesné informace, týkající se jednání žalobce v rámci plnění služebních povinností dne 7. 2. 2014, které umožňovaly předběžný právní závěr o naplnění znaků skutkové podstaty určitého kázeňského přestupku. S výsledky šetření byl ředitel Vazební věznice Liberec jako služební funkcionář seznámen dne 24. 3. 2014 a od tohoto dne se odvíjí počátek běhu subjektivní dvouměsíční lhůty k rozhodnutí o kázeňském přestupku a uložení kázeňského trestu. Pokud bylo prvostupňové rozhodnutí žalobci doručeno dne 30. 4. 2014, pak se tak stalo při dodržení subjektivní dvouměsíční lhůty podle § 186 odst. 9 věta první zákona o služebním poměru. Pro úplnost soud dodává, že pokud by naopak služební funkcionář zahájil kázeňské řízení na základě anonymní stížnosti odsouzených, byť v ní byl žalobce jmenovitě zmíněn a bylo popsáno jeho pochybení, vedl by řízení na základě nejasných, neúplných a především neověřených anonymních informací, které nadto pocházelo od odsouzených osob, což jistě nebylo účelem zákonné úpravy. Zároveň soud dodává, že v souzeném případě byla dodržena i objektivní jednoroční lhůta dle § 186 odst. 9 věta druhá zákona o služebním poměru, jež plyne od spáchání kázeňského přestupku dne 7. 2. 2014. Uvedený žalobní bod soud neshledal důvodným.

Dále bylo třeba vypořádat se s námitkami procesních pochybení v průběhu kázeňského řízení. V řízení o kázeňském přestupku služební funkcionář postupuje jednak podle příslušných ustanovení části dvanácté, hlavy IV zákona o služebním poměru, která

upravuje řízení o kázeňském přestupku a o jednání, které má znaky přestupku, a dále podle hlavy I, jež obsahuje obecná ustanovení pro řízení ve věcech služebního poměru, přičemž je mezi nimi vztah speciální a obecné úpravy. Dále je třeba poznamenat, že pokud není v zákoně o služebním poměru stanoveno jinak, dopadá na řízení o kázeňském přestupku i správní řád. Ten se jako obecný procesní předpis použije na otázky, které zákon o služebním poměru neřeší jinak (vztahem správního řádu a zákona o služebním poměru se zabývá např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015, č. j. 6 As 62/2014-69).

Podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru *služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.*

Podle § 180 odst. 2 citovaného zákona *důkazem je vše, co může přispět ke zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje.*

Podle § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru *příslušníkovi musí být před uložením kázeňského trestu dána možnost vyjádřit se k věci, navrhopat důkazy a hájit se. Služební funkcionář musí vyslechnout také osobu, která podala podnět k zahájení řízení.* Přestože citované ustanovení oproti § 174 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona neuvádí výslovně, že účastník kázeňského řízení má právo klást svědkům otázky, je nutné toto právo považovat za součást práva hájit se dle § 186 odst. 2 zákona. Právo klást svědkům otázky je vyjádřením zásady spravedlivého procesu ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1, odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K této problematice se vyjádřil již Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 22. 2. 2013, č. j. 7 Ca 210/2009-52, publ. ve Sb. NSS 2884/2013. V uvedeném rozhodnutí dovodil, že absenci kompletního výčtu práv účastníků v § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru nelze vykládat ve smyslu vyloučení práva účastníka být vyrozuměn o datu výslechu, výslechu se zúčastnit a klást svědkům otázky.

V obecné rovině si pak soud dovolí dále odkázat na závěry judikatury správních soudů, která se týká řízení o služebních poměrech, jež se dají bezpochyby vztáhnout i na řízení o kázeňském přestupku. Správní soudy jednoznačně dovolily, že při zjišťování skutečného stavu věci je třeba vycházet zejména z původních důkazů a je-li možné v dané věci vyslechnout svědky, nemůže dokazování spočívat pouze v provedených úředních záznamech, ale je svědky nutné vyslechnout za přítomnosti policisty, aby mohl klást svědkům otázky a vyjádřit se ke skutečnostem, které tito svědci uvádějí. Tyto závěry byly obsaženy již v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2006, č. j. 7 Ca 104/2005-26, publ. ve Sb. NSS č. 1422/2007. Z uvedeného rozsudku vycházel i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 Ads 56/2007-61, uvedl: „*Výše uvedená možnost správního orgánu použít všech prostředků opatřených v souladu s právními předpisy, jimiž lze zjistit a objasnit skutečný stav věci však neznamená, že by si správní orgán mohl zjišťování skutkového stavu v řízení o skončení služebního poměru ulehčit tím, že vyjde úplně, nebo v drtivé většině z důkazů pořízených v jiných řízeních se zcela odlišným předmětem, kde navíc jsou mu známy všichni svědci a nic mu nebrání v jejich vyslechnutí.*“

V daném případě soud zjistil, že veškeré původní důkazy, ze kterých služební funkcionář dovodil závěr o porušení služebních povinností žalobcem, byly soustředěny v průběhu šetření oddělení stížností a prevence, které probíhalo před zahájením kázeňského řízení. Jednalo se o údaje z knihy odchodů a příchodů vězňů odsouzených, kamerový záznam ze dne 7. 2. 2014, jehož údaje byly vyhodnoceny v úředním záznamu ze dne 6. 3. 2014, a především úřední záznam o podání vysvětlení sepsaný s V. B. dne 13. 3. 2014, přičemž zjištěné skutečnosti byly shrnuty v Závěrečné zprávě k anonymnímu podání ze dne 31. 3. 2014. Právě tato zpráva byla v podstatě jediným stěžejním podkladem pro vydání rozhodnutí o spáchání kázeňského přestupku žalobcem. Soud má za to, že přesunutí zjišťování skutečností, které jsou následně žalobci kladeny za vinu a je v nich shledáno naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku, do fáze před samotným zahájením kázeňského řízení, nemá v zákoně o služebním poměru oporu. Je povinností služebního funkcionáře podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru zjistit řádně stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v kázeňském řízení a zjištěné skutečnosti opřít o důkazy provedené v jeho průběhu. Jak vyplývá ze zmíněné závěrečné zprávy, skutková zjištění o pozdním navedení vězňů dne 7. 2. 2014 žalobcem byla učiněna na základě knihy příchodů a odchodů vězňů odsouzených a porovnání kamerového systému a jeho vyhodnocení. Závěr o tom, že v prodejně Vazební věznice Liberec žalobce neplnil služební povinnosti, byl učiněn na základě výpovědi kantýnské V. B. Ani jeden ze zmíněných důkazů nebyl přímo proveden v řízení o kázeňském přestupku. Žalobce se tak s původními důkazy nemohl bezprostředně seznámit, vyjádřit se k nim. Tím, že V. B. podala pouze vysvětlení do úředního záznamu před zahájením kázeňského řízení a správní orgány vycházely pouze z úředního záznamu o podaném vysvětlení ze dne 13. 3. 2014, nemohl žalobce klást uvedené osobě otázky a byl tak zkrácen na svém právu hájit se dle § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru. Nebyl zde žádný důvod, který by správním orgánům bránil provést svědeckou výpověď dotyčné osoby přímo v průběhu kázeňského řízení při zachování procesních práv žalobce. Z prvostupňového rozhodnutí i rozhodnutí žalovaného přitom vyplývá, že skutečnosti sdělené V. B. byly hodnoceny, jako by se o svědeckou výpověď jednalo, žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval věrohodností její výpovědi a zdůrazňoval, že byla poučena o povinnosti vypovídat pravdu, jakož i o následcích nepravdivé výpovědi. Soud opakuje, že za této situace byl žalobce zkrácen na svých procesních právech a o takto vadně provedený důkaz nebylo možné opřít skutkové zjištění o tom, že v uvedené době žalobce neplnil služební povinnosti. V popsáném procesním postupu správních orgánů soud shledal vady řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b), c) s. ř. s.

Za dané situace je předčasné, aby se soud vyjadřoval k dalším výtkám žalobce, jež se týkaly vypořádání žalovaného s jeho dílčími odvolacími námitkami. Nadto se spíše jednalo o komentář jednotlivých pasáží odůvodnění rozhodnutí žalovaného, než o řádně uplatněné žalobní body, z nichž by ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednoznačně vyplývalo, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce považuje rozhodnutí o kázeňském přestupku a uložení kázeňského trestu za nezákonné či nicotné.

Ze shora uvedených důvodů soud postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s., a věc mu v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení.

Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán a zabezpečí, aby zjištěné skutkové okolnosti, v nichž je spatřován kázeňský přestupek, měly oporu v důkazech provedených v průběhu kázeňského řízení, při dodržení procesních práv žalobce ve smyslu § 186 odst. 2, § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru a při zachování zásad spravedlivého procesu.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. věta první má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Ve věci byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.

Ty byly v jeho případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměnou a náhradou hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za dva úkony právní služby (převzetí věci a podání žaloby) ve výši 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů se pak sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 1 428 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 228 Kč uhradil žalobci k rukám jeho právního zástupce, v přiměřené lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 15. června 2015.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu